YKSI SEURAKUNTA

"Lahjaksi olette saaneet,
lahjaksi antakaa"
Ei myyntiin!

Kari Kangasharju: Yksi seurakunta

Vihkoja saa jaettavaksi osoitteesta:

Kari Kangasharju
Hietamäentie 21
86600 Haapavesi

Toinen tarkistettu painos.

Kustantaja: Joukko uskovi ilta paikkakunnilta.

Paino: Printhog Oy Vaasa 1997

SISÄLLYS

1. Seurakunnan rakennuspiirustukset

1.1 Koko Kristuksen ruumis

"Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia..." 1.Kor.12:12,13.

On vain yksi Kristus ja hänellä on vain yksi seurakuntaruumis, johon kuuluvat kaikki hänen omansa. Tämä seurakuntaruumis koostuu kaikkialla maailmassa elävistä Jeesukseen uskovista ihmisistä sekä niistä, jotka ovat jo perillä Isän luona. Kristusta ei voi jakaa osiin, se on täysi mahdottomuus, koska kukaan ihminen ei omista häntä, vaan hän omistaa meidät. Omistaja päättää omaisuudestaan. Jos ihmiset omistaisivat Kristuksen, he jakaisivat hänet osiin niin, että jokainen yksilö ja ryhmä omistaisi hänestä vain itseään miellyttävät ominaisuudet. Silloin ihmiset käyttäisivät Kristuksen aarteita omien lihallisten päämääriensä hyväksi. Halu muodostaa reviireitä toisten samanmielisten kanssa on ihmisen lihassa, hänen turmeltuneessa luonnossaan oleva taipumus. Hämmästyttävän monet uskovat eivät tiedä, että heidän lihansa ja kaikki tähän turmeltuneeseen luontoon kuuluvat taipumukset on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa. Jos tunnemme ristin merkityksen, emme yritä jakaa tai repiä Kristuksen seurakuntaruumista. Emme elä tämän taipumuksen mukaan, koska se on naulittu ristille yhdessä Kristuksen kanssa.

Mistä tietää, kuka kuuluu Kristuksen ruumiiseen, joka on seurakunta? *"... siitä me tiedämme hänen meissä pysyvän, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut." 1.Joh.3:24.* **Mistä tietää, kuka ei kuulu Kristuksen ruumiiseen?** *jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa" Room.8:9.* Seurakuntaruumiiseen kuulumisen ratkaisee vain, onko ihmisessä Kristuksen Henki. Ihmisen käyttämät sanat eivät pohjimmiltaan ratkaise, onko hän Kristuksessa, vaan ihmisessä oleva Jumalan synnyttämä uusi elämä. Vaikka joku uudestisyntynyt ihminen sanoisi itsestään "En kuulu ruumiiseen", ei hän silti olisi seurakuntaruumiiseen kuulumaton ja vaikka joku sanoisi toisesta uskovasta: "En tarvitse sinua seurakuntaruumiissa", ei tämä silti olisi siihen kuulumaton. (1.Kor.12:15–21). Tässä korinttolaiskirjeen luvun asiayhteydessä puhutaan sekä maailmanlaajuisesta seurakuntaruumiista että paikallisesta seurakunnasta. Molemmissa on sama periaate, joka ratkaisee seurakuntaan kuulumisen. Pohjimmiltaan sanominen tai sanomatta jättäminen

eivät ratkaise, kuka kuuluu seurakuntaan, vaan Jumalan Pyhän Hengen sinetti.

me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi 1.Kor.12:13. Jumala on se, joka määrittelee, kuka kuuluu hänen seurakuntaansa ja kuka ei. Ihmiset voivat asettaa mitä tahansa ehtoja, millä perusteella uusia jäseniä hyväksytään heidän yhteisöönsä, mutta näin ei ole seurakunnassa. Ehdot eivät ole ihmisten muodostettavissa, vaan Jumalan. Jos Herra ei anna Jumalan lapseuden Henkeä jollekin, eivät ihmiset voi tehdä milläänkeinoilla hänestä seurakunnan jäsentä. Vastaavasti jos jollakin on Pyhä Henki ja hän vaeltaa Hengessä, eivät ihmiset voi tehdä sellaista henkilöä paikallisseurakuntaan kuulumattomaksi. Aloite ja päätösvalta on siis Jumalalla, mutta ihmisten velvollisuus on toimia näiden Jumalan päätösten ja kehotusten mukaan. Hän ei toimi meidän puolestamme niissä asioissa, jotka hän on antanut meidän tehtäväksemme.

Pyhän Hengen johdossa eläminen eli Hengessä vaeltaminen ei ole jotakin epämääräistä, vaan konkreettista Jumalan sanan mukaan elämistä. *"... Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä." Joh.6:63* Jos joku uskova elää synnissä, meidän on rukoiltava, että hän tekisi parannuksen ja häntä on myös kehotettava siihen. Jos hän ei silti tee parannusta, meidän velvollisuutemme on vetäytyä pois hänen yhteydestään. (Room.16:17; 2.Tess.3:6).

Mikä erottaa uudestisyntyneet Jumalan lapset toisistaan? Eivät kansallisuudet, eivät mitkään inhimilliset erot, eivät mielipide-erot eivätkä erilaiset mieltymykset. Tietenkään kaikista ei voi tulla meille läheisiä ystäviä eikä työtovereita, mutta seurakuntayhteys on laajempi asia. Samaan seurakuntaan kuuluu hyvin erilaisia ja vaikeiltakin tuntuvia ihmisiä, mutta juuri tämä erilaisuuden ristiriita vaikuttaa meissä muutosta. Joudumme riisuuntumaan rakkaudettomuudesta, ennakkoluuloista, erilaisuuden sietämättömyydestä, oikeassa olemisen tarpeesta, omasta hyvyydestä ja huonommuuden tunteesta. Varuskunnan saunassa ei ole erilaisia kauluslaattoja erottamassa alokasta ja upseerikokelasta toisistaan, vaan erottavat merkit on riisuttava pois viimeistään saunan ovella. Joka on Kristuksessa, hänet on riisuttu vanhasta ja puettu uuteen.

Kol.3:8: Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne.

3: 9 Älkää puhuko valhetta toisistanne, te, jotka olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa

3: 10 ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan.

(Näin Jumala on tehnyt kaikki uskovia erottavat asiat tyhjäksi.)

3: 11 Ja tässä ei ole kreikkalaista eikä juutalaista, ei ympärileikkausta eikä ympärileikkaamattomuutta, ei barbaaria, ei skyyttalaista, ei orjaa, ei vapaata, vaan kaikki ja kaikissa on Kristus.

(Edellisissä jakeissa on kerrottu, mitä Jumala on tehnyt meille ja mihin hän on meidät kutsunut. Nyt seuraa kehotuksia, että eläisimme käytännössä kutsumuksemme mukaan.)

3: 12 Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen,

3: 13 kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.

(Näin meidän tulee elää seurakunnassa erilaisten veljien ja sisarten kanssa.)

3: 14 Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side.

3: 15 Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä ruumiissa, ja olkaa kiitolliset.

(Huomaa: on yksi ruumis ja juuri siinä meidät on kutsuttu Kristuksen rauhaan.)

Luonnostaan me repisimme ja tuhoaisimme toisemme seurakunnassa, mutta Jumala on painanut sellaiset taipumukset ristin alle. Joka ei kanna ristiään, se ei voi olla Jeesuksen opetuslapsi. Näin Jumala on ristin työn kautta suojannut meidät repimästä toisiamme. Joku suojautuu siten, että hän ei uskalla sitoutua läheiseen vuorovaikutukseen toisten uskovien kanssa, vaan hän haluaa pysyä vain kasvottomana penkissä istujana. Tai jostakin henkilöstä tulee esiintyjä, joka toimii seurakunnan edessä ja kaikki tuntevat hänet, mutta hän ei pysty kohtaamaan yksilöä ja siksi sellaiset tilanteet tuntuvat hänestä uhkaavilta, joissa joutuu kohtaamaan veljet ja sisaret läheisesti arkipäivän elämän ympyröissä. Silloin ei voi suojautua esiintyjän, johtajan tai passiivisen jäsenen roolin taakse. Vain antautumalla avoimeen ja aitoon läheisyyteen toisten kanssa löydämme sen kalliin aarteen, joka on Kristuksen ruumiin yhteys. Silloin joudumme myös inhimillisten ongelmien keskelle, mutta niiltä ei suojauduta vetäytymällä eikä hyökkäämällä, vaan antamalla Pyhän Hengen riisua meitä vanhasta ja pukea uuteen. Ristiriidat tekevät ristin välttämättömäksi, mutta juuri se synnyttää uutta elämää.

Lopulta löytyy vain yksi asia, joka erottaa uskovat toisistaan. Se on maantieteellinen etäisyys ja sekin erottaa vain ulkonaisesti, ei hengellisesti. Nyt lähestymme näkökulmaa paikallisseurakunnasta. Emme ole pelkästään Kristuksen jäseniä, vaan olemme myös toistemme jäseniä. (Room.12:5). Emme kuulu pelkästään maailmanlaajuiseen Kristuksen seurakuntaan, vaan kuulumme myös paikalliseen seurakuntaan. Miten voi elää Kristuksen seurakuntaruumiissa ellei elä paikallisessa seurakunnassa? Etusormen on mahdotonta olla ruumiissa ja yhteydessä pää-

hän, ellei sormi ole omalla paikallaan peukalon ja keskisormen välissä. Jäsenen täytyy olla kiinteästi liittyneenä viereisiin jäseniin. Muuten se on irti ruumiista ja kuolee. Jeesus ei turhaan sano: "Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä." Tietysti hän on keskellämme myös silloin, kun meitä on 500 tai 5000, mutta emme voi ohittaa kahta tai kolmea. On helppo kuvitella rakastavansa massoja, mutta kun kohtaamme kaksi tai kolme, silloin tiedämme, rakastammeko todella veljiä ja sisaria. Portaiden yläpäähän ei voi kiivetä ohittamalla lähimmät askelmat. Ei voi olla suuri uskon sankari ja rukoustaistelija ellei rakasta vaimoaan. Jumala ei suostu sellaiseen, vaan sankarimme rukoukset estyvät. (1.Piet.3:7).

Jumalan antama periaate on edetä pienestä suurempaan: ensin lähimmät "kaksi tai kolme" ja sitten vasta muut. Emme voi tietää, mitä on olla Kristuksen ruumiin jäsen, ellemme ole oman paikkakuntamme uskovien kanssa yhteydessä – ei vain puhuen siitä, vaan käytännössä. Usein uskovien yhteys haetaan vain samanmielisistä "meikäläisistä" Kaukana asuvia saman uskonsuunnan ihmisiä pidetään läheisempinä kuin naapurissa asuvaa uskovaa, joka kuuluu "heikäläisiin" Vieläpä näiden muualla asuvien "meikäläisten" kanssa kokoonnutaan useammin kuin oman asuinpaikan "heikäläisten" kanssa. Tietenkin on tärkeää olla yhteydessä muidenkin paikkakuntien uskoviin, mutta vielä tärkeämpää on yhteys lähellä asuvien, oman paikkakunnan uskovien kanssa. Kumpi on vahvempi yhteyden peruste, "meikäläisyys" vai osallisuus Kristukseen?

1.2 Paikallisseurakunta

Raamattu antaa sanalle seurakunta kaksi päämerkitystä. Toinen on edellä kuvattu maailmanlaajuinen Kristuksen seurakuntaruumis ja toinen on paikkakunnan kaikki uskovat. Joka kuuluu maailmanlaajuiseen seurakuntaruumiiseen, kuuluu samalla myös paikalliseen seurakuntaan sillä paikkakunnalla, jossa hän asuu. Raamatun mukaan uskovia ei saa erottaa toisistaan mikään muu kuin maantieteellinen etäisyys.

Paikallinen seurakunta ei ole laajempi kuin paikkakunta. Raamatussa ei puhuta maakunnan kattavista seurakunnista. Ei ole Galatian seurakuntaa, vaan Galatian seurakunnat, ei Makedonian seurakuntaa, vaan Makedonian seurakunnat eikä Juudean seurakuntaa, vaan Juudean seurakunnat. Apt.9:31 mainitaan "seurakunta koko Juudeassa, Galileassa ja Samariassa", mutta se ei tarkoita paikallista seurakuntaa, vaan koko Kristuksen seurakuntaruumista, koska siinä vaiheessa seurakunta ei ollut vielä muualla maailmassa kuin näillä mainituilla alueilla.

Seurakunta ei ole myöskään suppeampi kuin kaikki paikkakunnan uskovat. Missään ei puhuta monikossa Antiokian seurakunnista, Efeson

seurakunnista tai Korinton seurakunnista, koska yhdellä paikkakunnalla voi olla vain yksi seurakunta. Paikkakuntaa suppeammat yhteisöt voivat olla jotakin muuta, mutta ne eivät ole seurakuntia.

Johannes näki ilmestyksen, jossa kunkin paikkakunnan seurakuntaa kuvasi yksi kultainen lampunjalka Ilm.1:12,20. Jumala näkee paikkakunnallasi vain yhden seurakunnan, mutta mikä se on nimeltään? Vastaus löytyy Raamatusta. Tutkimme nyt niistä Uuden Testamentin kirjeistä, jotka on osoitettu paikallisseurakunnille, millaisia nimiä niistä on käytetty.

Room.1:7 "kaikille Roomassa oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille"
1.Kor.1:2 "Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle"
Ef.1:1 "Efesossa oleville pyhille ja uskoville Kristuksessa Jeesuksessa"
Fil.1:1 "kaikille pyhille Kristuksessa Jeesuksessa, jotka ovat Filippissä"
Kol.1:2 "Kolossassa asuville pyhille ja uskoville veljille Kristuksessa"
1.Tess.1:2 "tessalonikalaisten seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa"

Kuka pystyy laittamaan tällaiset nimet johonkin nimikylttiin? Ei kukaan ja se onkin tarkoitus, koska seurakunnan nimi ei ole mikään erisnimi. Se ei ole mikään nimikyltti, vaan kuvaileva nimi. Seurakunnan nimeä ei tarvita maailmaa varten, vaan ulospäin edustamme vain yhtä nimeä: henkilöä nimeltä Jeesus Kristus. Itse olemme vain Jeesuksen opetuslapsia. Nimi on vain sisäistä toimintaa varten ja sitä tarkoitusta varten riittää kaksi asiaa: onko ihminen Kristuksessa ja missä hän asuu. Seurakunnan nimeä voi kuvailla monilla eri sanoilla, kuten näimme äskeisistä Raamatun kohdista. Niissä kaikissa on kuitenkin sanottu kaksi asiaa, jotka ovat niille yhteistä:

1. **Seurakunta on Jeesuksessa olevat, uskovat, pyhät.**
2. **Seurakunta on maantieteellisesti paikallistettu: Filippissä, Korintossa, Efesossa jne.**

Otamme oppia näistä Raamatun kirjeistä ja kysymme, mikä on sen seurakunnan nimi paikkakunnallamme johon kuulumme? Käytän esimerkkinä Jyväskylää:

Kaikki Jyväskylässä olevat Jumalan rakkaat kutsutut pyhät (Roomalaiskirje)

Jyväskylässä oleva Jumalan seurakunta (Korinttolaiskirje)
Jyväskylässä olevat pyhät ja uskovat Kristuksessa Jeesuksessa (Efesolaiskirje)
Kaikki pyhät Kristuksessa Jeesuksessa, jotka ovat Jyväskylässä (Filippiläiskirje)
Jyväskylässä asuvat pyhät ja uskovat veljet Kristuksessa (Kolossalaiskirje)
Jyväskyläläisten seurakunta Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa (Tessalonikalaiskirje)

Näin kuvaillaan, mikä seurakunta on. Jumala näkee vain yhden seurakunnan kullakin paikkakunnalla, koska hänellä on vain yhden perheen lapsia. Kaikki uskovat ovat Isän lapsia, Jeesuksen verellä pestyjä ja Pyhästä Hengestä uudestisyntyneitä. Ainoastaan maantieteellinen asuinpaikka erottaa meidät.

PALUU RAAMATUN ALKUJUURILLE

Tähän mennessä olemme tutkineet, mitä Raamattu opettaa seurakunnasta. Joidenkin käsitysten mukaan Raamatun ajan seurakuntaelämä oli vielä epäkypsää, mutta vasta myöhemmin se olisi kehittynyt oikeaan muotoonsa. Mutta jos tunnemme Jumalan luonteen ja hänen sanansa, tiedämme, että asia on päinvastoin. Jumalan luomistyö on heti tuoreena hyvää ja täydellistä, mutta pimeyden voimat pyrkivät turmelemaan sitä. Jos seurakuntaelämämme on Raamatun opetusten mukainen, silloin saamme olla varmoja, että se on Jumalan tahdon mukaista. Ensimmäiset apostolit rakensivat seurakuntaa Jumalan antamien ohjeiden mukaan ja muutamille heistä Jumala antoi tehtäväksi jopa Raamattuun liitettävien kirjoitusten laatimista. Heidän jälkeensä Jumala ei ole antanut eikä anna kenenkään ihmisen julistukselle Raamatun auktoriteettia. Kuinka sitten vasta ensimmäisten apostolien jälkeinen seurakunta kelpaisi esikuvaksemme? Sen vuoksi emme voi pitää ohjeena 100-luvulla tai 1500-luvulla olleita seurakuntamalleja saati sitten nykyajan sekavaa tilannetta. Paavali sanoi, että hänen jälkeensä tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä. Apostolien jälkeinen ns. alkukirkon aika ei kelpaa malliksi, koska se on juuri sitä raatelevien susien aikaa. Meidän on palattava Raamatun alkuperäiseen opetukseen.

SEURAKUNNAN RAKENTAMISEN PÄÄMÄÄRÄ

Jumalan tahto on ollut alusta asti, ettei hänen seurakunnassaan olisi mitään hajaannusta, vaan että uskovat olisivat yhtä niinkuin Isä ja Jeesus

ovat yhtä. (Joh.17:20–23). Nykyään uskovat ovat kuitenkin jakaantuneet lukuisiin keskenään taisteleviin puolueisiin. Tässä tilanteessa moni hylkää Raamatun päämäärät, koska näyttää, ettei niihin voi enää palata, vaan täytyy vain sopeutua nykyisiin olosuhteisiin. Jumalan ajatukset eivät kuitenkaan ole muuttuneet. Mitä Raamatussa on sanottu seurakunnasta, se on edelleen Jumalan tahto. Kun haemme periaatteita ja tavoitteita seurakunnan rakentamiseen, ei pidä ensin katsoa ympärille, vaan Jumalan sanaan. Vasta sen jälkeen voimme näiden täydellisten päämäärien kanssa ja niistä tinkimättä tehdä työtä epätäydellisyyden keskellä. Vasta sitten kun pidämme päämääränä Jumalan sanan antamia seurakunnan piirustuksia, voimme ruveta tutkimaan, miten voimme rakentaa niiden mukaan nykyisessä tilanteessa. Meidän tulee olla kuin rautatien rakentajat, jotka eivät käänny takaisin, vaikka edessä olisi vuoristo. Mieluummin louhimme tunnelin vuoren läpi kuin muutamme Jumalan sanan antamaa suuntaa.

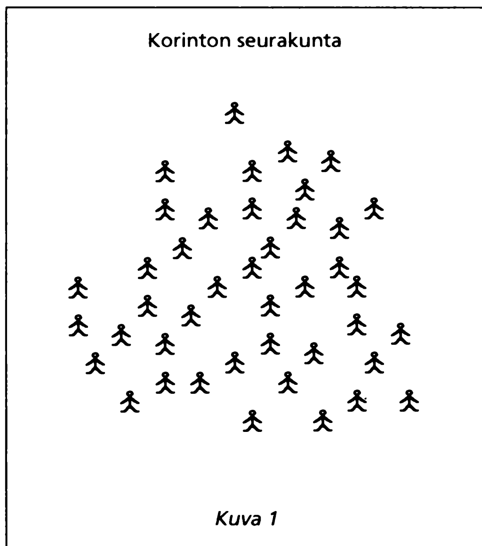
2. Tutkimusmatka seurakunnan raunioille

2.1 Muurin sortumisen kuvaus

Olemme samassa tilanteessa kuin Nehemia Jerusalemin muurien raunioilla. Hän lähti yöllä tutkimaan, miten pahasti muurit olivat hajallaan ja samalla hän mielessään suunnitteli niiden palauttamista ennalleen. Myös seurakunnan muurit on revitty hajalle. Ennenkuin voimme rakentaa seurakuntaa, on tutkittava rauniot ja miten ne ovat syntyneet.

> *Neh. 2: 13 Ja minä lähdin yöllä Laaksoportista Lohikäärmelähteelle päin ja Lantaportille ja tarkastelin Jerusalemin maahanrevittyjä muureja ja sen tulella poltettuja portteja.*
> *2: 14 Ja minä kuljin eteenpäin Lähdeportille ja Kuninkaanlammikolle; mutta siellä ei ollut juhdalla, jonka selässä minä istuin, tilaa päästä eteenpäin.*
> *2: 15 Silloin minä menin yöllä laaksoa myöten ylöspäin ja tarkastin muuria. Sitten minä palasin taas Laaksoportin kautta ja tulin takaisin.*

Nyt lähdemme Nehemian tavoin tutkimaan seurakunnan sortuneiden pilareiden raunioita. Joudumme ratsastamaan omalta vuosisadaltamme taaksepäin yön pimeyteen. Näemme matkalla uskoville annettuja kokoontumiskieltoja ja Herran palvelijoiden vangitsemisia. Pääsemme keskiajalle ja huomaamme rovioita ja giljotiineja, joissa lukuisat Raamattuun pitäytyvät uskovat saavat surmansa. Näitä yli tuhannen vuoden kestäviä vainoja johdetaan Roomassa olevalta valta-

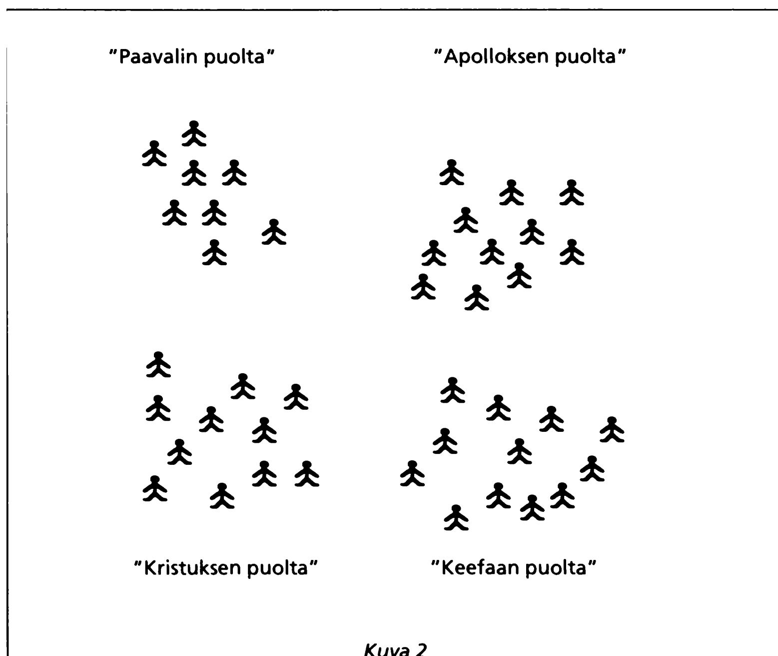

Kuva 1

istuimelta, jolla istuvat hallitsijat kutsuvat itseään Kristuksen sijaiseksi. Ihmettelemme, miten tällaista on päässyt kehittymään: Kristuksen, rauhan ruhtinaan nimeä kantavat ihmiset kiduttavat ja surmaavat todellisia Jeesuksen seuraajia. Seuraamme kehityksen jälkiä taaksepäin ja saavumme apostolien aikaan, jonnekin vuoden 50 vaiheille Korinton satamakaupunkiin. Tutkimme, miltä seurakunnan muurit näyttävät siellä ja palaamme sen jälkeen takaisin muurin raunioita seuraten omaan aikaamme.

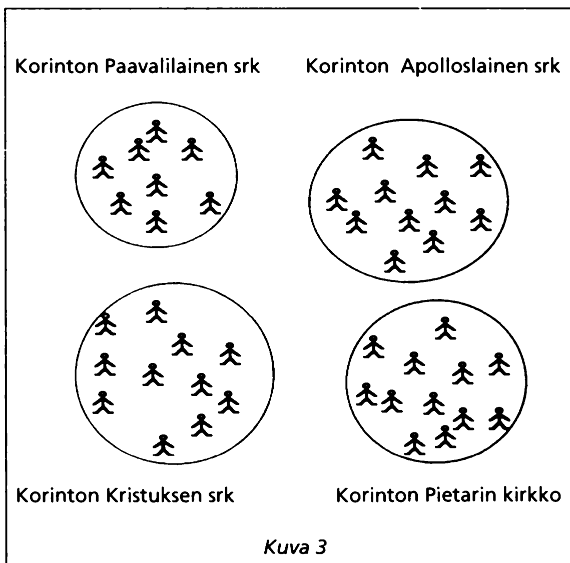
Paavalin työn hedelmänä Korinttoon muodostui seurakunta, joka oli Jumalan antamien piirustusten mukainen. (**Kuva 1**). Seurakuntaan kuuluivat kaikki uskoontulleet korinttolaiset – ei sen enempää eikä vähempää.

Muutamia vuosia myöhemmin seurakunnan sisällä ilmeni eripuraisuutta ja puoluemieltä. Uskovat riitelivät keskenään mielipiteistä ja he jakautuivat neljään mielipideleiriin. Ensimmäinen ryhmä kutsui itseään Paavalin puolta oleviksi, toinen Apolloksen, kolmas Keefaan eli Pietarin ja neljäs riitelevä ryhmä sanoi itseään Kristuksen puolta oleviksi. (1.Kor.1:11–13. **Kuva 2**).

Kuva 2

Katsomme välillä Galatalaiskirjettä, jossa Paavali opettaa eriseuroista ja lahkoista. Ne kuuluvat lihan tekoihin (Gal.5:19,20). Yleensä kutsutaan lahkoiksi niitä, jotka eivät kuulu enemmistöön, mutta tutkimme nyt, mitä Raamattu tarkoittaa lahkoilla. "Eriseurat" on käännetty kreikan kielen sanasta *dikhostasia*, joka tarkoittaa hajaannusta ja eripuraisuutta. Lahko on kreikaksi *hairesis*, joka tarkoittaa puoluetta, nurkkakuntaa ja väärää opetusta. Sana kuvaa myös valitsemista. Kyseisessä Raamatun kohdassa *hairesis* ei niinkään tarkoita väärää oppia, vaan pikemminkin oppikorostusten perusteella tehtyä valintaa kuulua johonkin uskonnolliseen puolueeseen. Meillä ei ole edes valtuuksia valita jotakin hengellistä puoluetta itsellemme, koska Jumala on se, joka valitsee ja hän on valinnut meidät olemaan yhtä Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Kuva 3

Korinton uskovien keskuudessa oli *dikhostasiaa* eli eripuraisuutta, jonka seurauksena oli syntynyt neljä *hairesista* eli lahkoa. Uskovat olivat tehneet oppiriitojen perusteella valinnan kuulua johonkin näistä neljästä puolueesta ja jokainen ryhmä oli tietysti omasta mielestään ainoa oikea. Niinhän se on aina. Suomessakin on kymmeniä ellei satoja hengellisiä puolueita, joista jokainen on – ellei ainoa oikea, niin ainakin lähinnä totuutta – omasta mielestään.

Jos Paavalin kirjeet korinttolaisille eivät olisi pysäyttäneet lahkoutumisen kehitystä, tämän kehityksen seuraava aste olisi ollut kuvan 3 näköinen. Paavalin aikana lahkoutuminen ei päässyt etenemään loppuun asti, mutta myöhemmin se pääsi. Tämän päivän tilanne jokaisella Suomen paikkakunnalla on **kuvan 3** mukainen. Näkeekö Jumala nyt paikkakunnalla neljä eri paikallisseurakuntaa? Ei, vaan hän näkee neljä lihan tekoa. Jos Jumalan sana kielsi ankarasti kuvan 2 mukaisen tilanteen seu-

rakunnassa, koska ne olivat lihan tekoja, kuinka Jumala yhtäkkiä muuttaisi mieltään ja hyväksyisi saman hajaannuksen sen jälkeen, kun hajaannus on edennyt niin pitkälle kuin se on meidän aikanamme? Jos kansainvälinen oikeus tuomitsee uraanin salakuljetuksen ja ydinaseiden suunnittelun, niin hyväksyykö se valmiiksi rakennetut ydinaseet? Ydinase on pahempi kuin suunnitelmat sen rakentamiseksi ja rikos on pahempi kuin sen valmistelu. Niin myös kuva 3 on pahempi kuin kuva 2.

Ensin oli oppiriitoihin perustuva jakautuminen leireihin ja sitten nämä ryhmät rupesivat pitämään itseään paikallisina seurakuntina. Kun joku puhuu "meidän seurakunnasta", hän tarkoittaa sillä pelkästään omaa puoluettaan. Raamattu kysyy, onko oppi-isänne ristiinnaulittu teidän edestänne ja oletteko kastetut oppi-isienne nimeen? Eikö teillä ole ymmärrystä, että kaikki nämä julistajat ovat vain Jumalan antamia lahjoja seurakunnalle? Jokainen tekee vain oman osuutensa seurakunnan hyväksi, mutta kukaan heistä ei yksin riitä. Yhdessä näiden julistajien työstä tulee valmis kokonaisuus. Palvelijat ovat keskenään yhtä.

> *"Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä; sillä kaikki on teidän, teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan." 1.Kor.3:21–23.*

Jos Paavalin tai Pietarin opetuksen ympärille ryhmittyminen on kielletty, vaikka heidän opetuksensa on osa Raamattua, kuinka sitten olisi lupaa muodostaa hengellistä puoluetta joidenkin myöhemmän ajan julistajien esim. 1500-luvun uskonpuhdistajien nimeen, 1800-luvun herätyssaarnaajien nimeen tai 1900-luvun hengellisten kokemusten perusteella?

Mitä väärää oli siinä ryhmässä, joka sanoi olevansa Kristuksen puolta? Heiltä Paavali kysyy, onko Kristus jaettu? Korintossa olevan Kristuksen puolüeen sisällä saattoi olla täysin oikea oppi, voimalliset armolahjat ja runsasta Hengen hedelmää. Sekin on oikein, että ollaan Kristuksen puolta. Vika ei niinkään löytynyt Kristuksen puolueen rajojen sisältä, vaan heidän suhteistaan muihin Korinton uskoviin. Vaikka Korinton Kristuksen seurakunta olisi ollut hyvin toimiva ja ilman ongelmia ja hajaannusta, silti Jumala ei olisi ollut tilanteeseen tyytyväinen. Hänen näkökulmastaan seurakunnassa on hajaannusta niin kauan kuin se on jakaantuneena erillisiin uskonnollisiin puolueisiin.

On väärin käyttää oikeaoppisuutta perusteena erottautua muista uudestisyntyneistä Jumalan lapsista. Silloin lahkoihin kuulumattomuudesta tulee lahkoon kuulumisen peruste. Jos sanomme, että me olemme uskonsuuntien ulkopuolella ja sen vuoksi eristäydymme uskonsuuntiin

kuuluvista Jumalan lapsista, silloin me olemme myös yksi uskonsuunta. Jos joku ryhmä sanoo olevansa paikkakuntansa Kristuksen puolue, silloin he tunnustavat hengellisten puolueiden olemassaolon oikeuden ja he itse astuvat sisälle tähän lahkokenttään ja tulevat osaksi sitä. Eivätkö muut uskovat sitten ole Kristuksessa? Jos ovat, niin miten voi olla jaettu Kristus? Onko samanmielisyys meidän kanssamme tärkeämpi yhteyden peruste kuin Jumalan lapseus?

2.2 Muurin sortumisen syyt

Kun tutkimme nyt tarkemmin, miten seurakunnan muurit pääsivät sortumaan, haluan korostaa, että tätä opetusta ei ole tarkoitettu aseeksi niin, että tällä menisimme lyömään muita ihmisiä tai muita uskovien ryhmiä. Saakoon Jumala tutkia tällä sanalla vain omaa sydäntämme. Nyt ei tule ajatella toisia, vaan itseämme niin, että Jumala saa asettaa oman sydämemme ja mielemme hänen sanansa mukaiseksi.

Tieto paisuttaa, mutta rakkaus rakentaa. Jos tämä opetus jää vain uudeksi tiedoksi mieleemme, opetuksesta ei ole mitään hyötyä, pikemminkin vain haittaa. Jos joku tietää, että erottavat raja-aidat ovat lihan tekoja ja hän tällä totuudella lyö kirkkokuntien sisällä olevia uskovia, hän itse syyllistyy juuri samaan, mistä hän heitä tuomitsee. Voimme käyttää tietoa Jumalan valtakunnan hyödyksi vain, jos asenteemme on rakkaus. Kun tietomäärämme kasvaa, meidän tulee itse samalla kasvaa rakkaudessa. Vasta silloin olemme valmiita omistamaan lisää tietoa (1.Kor.2:6–16).

Mikä sai kristinuskon turmeltumaan sellaiseksi kuin se oli esim. keskiajalla? Varsinaisena syynä ei ollut kristittyjen eripuraisuus tai valheveljien ja väärien opettajien tuleminen, koska niissähän ei ole mitään yllättävää. Jo ensimmäisten opetuslasten joukossa oli Juudas. Jumala oli antanut seurakuntiin suojavarustukset kaikkia näitä vaaroja vastaan. Syy turmeltumiseen olikin näiden suojamuurien sortuminen. Kun elimistön vastustuskyky pettää, ihminen sairastuu. Kun seurakunnan suojamekanismit pettivät, eksytys pääsi leviämään paikkakuntien ja maiden rajojen yli.

Seurakunnan suojarakenteet

Nyt lähdemme hetkeksi raskaalle retkelle tutkimaan seurakunnan perusrakenteita. Samalla on kuitenkin muistettava, että sisältö on tärkeämpää kuin rakenteet. Pahimmassa tapauksessa seurakunta voi olla viimeisen päälle raamatullinen ulkonaisissa ja toiminnallisissa seikoissa, mutta on kadottanut vapauden, ilon ja rakkauden. Silloin on siivilöity

hyttyset, mutta nielty kameli. Asia on ymmärretty oikein, jos rakenteiden tehtävänä on suojata arvokasta sisältöä.

Jumala on antanut seurakunnan rakenteeseen ainakin kaksi suojaavaa ominaisuutta, joista ensimmäinen on raamatullinen johtajuus seurakunnan sisällä ja toinen on paikallisseurakuntien itsenäisyys. Ensimmäinen estää seurakunnan sisällä syntyviä eksytyksiä turmelemasta koko seurakuntaa, mutta jos siitä huolimatta koko seurakunta menee harhaan, toinen suojarakenne estää taudin leviämisen muiden paikkakuntien seurakuntiin. Nyt tarkastelen näitä tarkemmin.

TÄSTÄ SORTUMINEN ALKOI

Missään kohdassa Raamattua ei kerrota, että paikallisseurakunnassa olisi yksi henkilö johtajana, vaan aina oli ryhmä johtajia, joista käytetään kolmea nimitystä: **vanhin** (presbyteros), **paimen** (poimen) ja **kaitsija** (episkopos). Näitä nimityksiä käytetään Uudessa Testamentissa samoista henkilöistä. Tämä näkyy esim. Apt.20:17, 28 ja Tiit.1:5–7. Paimenena olevia ihmisiä on seurakunnassa aina useita. Yhden paimenen asema kuuluu vain Jeesukselle. Jos yksi vanhimmista nousee tai nostetaan muiden yläpuolelle, silloin suojarakenne sortuu seurakunnasta ja se on altis eksytyksille. Jos tällainen johtaja menee harhaan, koko seurakunta eksyy. Jo Uuden Testamentin ajan lopulla tämä seurakunnan sisäinen suojarakenne alkoi rapistua. Vanhin ja kaitsija rupesivat tarkoittamaan eri henkilöitä ja tästä alkoi seurakunnan harharetki. Johanneksen aikana eräässä seurakunnassa mies nimeltään Diotrefes halusi itselleen yhden paimenen aseman ja siitä kärsi koko seurakunta. (3.Joh.9).

Suojarakenne sortui kokonaan jo seuraavalla vuosisadalla. Vuoden 100 tienoilla Antiokian seurakunnassa oli johtajana Ignatius, joka käytti itsestään nimitystä piispa (episkopos). Hänen opetustensa mukaan vanhinten joukosta yksi nousee yli muiden. Piispan vallan alle tuli useita paikkakuntia ja seurakuntien vanhimmat olivat piispan apulaisia. Heitä ruvettiin nimittämään papeiksi. Seuraava askel tässä tuhoisassa kehityksessä tapahtui Roomassa. Rooman piispa alkoi vaatia itselleen kirkon päämiehen asemaa ja näin hänestä tuli paavi. Keskiajalla, jolloin paavin asema oli vahvimmillaan, hänestä jopa käytettiin arvonimeä Herra Jumala Paavi.

Jos olisi säilytetty paikallisten seurakuntien itsenäisyys, katolinen harhaoppi ei olisi päässyt leviämään, mutta eksytys pääsi leviämään hyvin nopeasti, koska ihminen otti seurakunnissa sen aseman, joka kuului Jumalalle ja samalla saatana asetti omat palvelijansa näille johtajan paikoille. Kun muodostettiin piispan virka, se sisälsi jo paaviuden siemenen. (Nykyään eri kirkkokunnissa on eri nimityksiä piispalle, mutta kyse

on samasta ilmiöstä). Piispan virasta kehitys johti vääjäämättä paaviuteen ja missä tänä päivänä on voimassa piispan virka, siinä on samalla olemassa tilaus paaviudelle. Jos useille seurakunnille tarvitaan yhteinen johtaja, seuraavana vaiheena on kysymys, kuka näistä johtajista on muiden piispojen päämies. Päämiehen aseman Jumala on varannut ainoastaan Pojalleen Jeesukselle Kristukselle ja hänelle kuuluu myös se asema, jonka ihmiset ovat antaneet piispoille. Jeesus on ainoa, jolle myös paikallisessa seurakunnassa kuuluu yhden paimenen asema ja tämän Ylipaimenen alaisuudessa toimii ryhmä vanhimpia kaitsijoina (episkopos) paimentaen seurakuntaa (Apt.20:17,28).

Kirkkohistoriasta on nähtävissä, että piispan virka muodostettiin, koska apostolin virka lakkasi toimimasta sellaisena kuin Jumala oli sen tarkoittanut. Raamatussa ei ole mitään viittausta siihen, että apostolin virka olisi tarkoitettu lakkaamaan. Päinvastoin: apostolin, profeetan, evankelistan, paimenen ja opettajan palvelustehtäviä tarvitaan niin kauan kunnes seurakunnasta tulee täydellinen – eli niin kauan kuin olemme maan päällä (Ef.4:11–13).

Apostoleiden tyhjiö täyttyi piispoilla

Nyt keskityn tarkastelemaan apostolin virkaa, koska se on laiminlyödyin ja väärinymmärretyin palvelustehtävä. Seurakunnan rakenteen vääristyneisyys johtuu suurelta osin apostolin viran hylkäämisestä.

Raamatussa on kolmenlaisia apostoleita: Isän, Jeesuksen ja Pyhän Hengen valitsemia. Jeesus on ainoa **Isän** lähettämä apostoli (Hebr.3:1). **Jeesuksen** valitsemia apostoleita oli 12 ja hän valitsi heidät ollessaan maan päällä. Heistä tuli ylösnousemuksen todistajia, silminnäkijöitä. Heidän lukumääränsä on vakio ja nämä 12 "Karitsan apostolia" ovat myös iankaikkisessa elämässä uuden Jerusalemin perustuksena (Ilm.21:14). Helluntaina Pyhä Henki tuli tänne ja siitä alkoi hänen aikakautensa. Myös hän valitsee ja lähettää apostoleita. Pyhän Hengen aikakausi ei ole vielä päättynyt ja siksi hän yhä valitsee ja lähettää apostoleita.

Ensimmäiset **Pyhän Hengen** valitsemat apostolit olivat Barnabas ja Paavali (Apt.13:2). Muita olivat Andronikus ja Junias (Room.16:7). Apostoleita oli paljon muitakin, koska seurakunnat eivät tunteneet kaikkia, vaan heitä piti koetella, jotta valheapostolit erottuisivat muiden joukosta. Monet apostolit tekivät työtä ryhmän kanssa. Timoteus ja Tiitus olivat Paavalin avustajia. Kumpikaan heistä ei jäänyt seurakunnan johtajaksi, piispaksi, vaan he olivat vain tilapäisesti jossakin seurakunnassa tekemässä apostolista työtä eli he jäivät järjestämään seurakuntaa. Kun heidän työnsä tuli valmiiksi, he lähtivät muualle.

Jos henkilö, joka hoitaa apostolista tehtävää seurakunnassa, jää siihen johtajaksi, hän tukahduttaa Jumalan työn. Apostolisen projektin päätyttyä seurakunnassa apostolin tärkein tehtävä on jättää seurakunta rukoillen ja paastoten Herran haltuun, johon he nyt uskovat (Apt.14:23). Tämä on usein vaikeimmalta tuntuva työvaihe ja siksi se on niin usein jätetty tekemättä. Jos apostoli jäisi seurakunnan johtajaksi, hän ottaisi sen aseman, joka kuuluu vain Herralle. Herran palvelija ei saa sitoa ihmisiä itseensä eikä hän saa hylätä heitä, vaan hänen on luovutettava heidät Herran käsiin, kunnes taas Jumala sallii tavata heitä. Jos emme osaa luovuttaa Jumalan antamia ihmisiä takaisin hänelle, emme luota Pyhään Henkeen. Hän on jokaisen uskovan opettaja ja hän valmentaa ja varustaa ihmiset Herran seuraamiseen ja palvelukseen. Paavali luotti Herraan niin paljon, että saattoi jättää muutaman päivän ikäiset uskovat hänen haltuunsa ja sen vuoksi he pääsivät kasvamaan. "Piispaksi" jäävät työntekijät tekevät karhunpalveluksen seurakunnalle.

Apostolit eivät olleet piispan asemassa. He eivät olleet organisaatiorakenteen huipulla yhden johtajan asemassa, vaan heidän tehtävänään oli viedä evankeliumia uusille alueille, järjestää näin syntyneissä seurakunnissa tietyt asiat kuntoon ja myöhemmin vahvistaa näitä seurakuntia kiertämällä niissä. Apostolin virkaa ei ole annettu paikallisseurakuntaan, vaan koko Kristuksen ruumiiseen. Apostolit eivät tarvitse itselleen yhteistä päämiestä, vaan Jeesus on se. Herra itse koordinoi apostolien työn siten, että kullakin on tietyn alueen paikkakunnat. Samalla alueella saattaa toimia useita apostoleita siten, että toinen istuttaa ja toinen kastelee (1.Kor.3:6).

Kun tutkimme Raamatusta apostolien toimintaa, on huomattava, että silloin oli vaikuttamassa yhtä aikaa sekä ensimmäiset, Jeesuksen valitsemat apostolit että Pyhän Hengen valitsemat. Ensimmäisillä apostoleilla oli suurin hengellinen auktoriteetti ja siksi heihin luotettiin enemmän kuin myöhempiin apostoleihin. Silti he eivät olleet näiden esimiehiä. Tämä on tärkeää ymmärtää, koska Paavali niin painokkaasti ja monta kertaa korostaa sitä galatalaiskirjeessä. Raamatussa ei ole mitään mainintaa, että Pietari olisi kättenpäällepanemisella siirtänyt Paavalille apostolin viran, vaan Jaakob, Pietari ja Johannes kättelivät Paavalia ja Barnabasta yhteisen työn merkiksi (Gal.2:9). Kätteleminen ei kuvannut esimies-alainen suhdetta, vaan tasavertaisten työtovereiden yhteyttä. Herra teki Paavalista apostolin eikä hän senkään jälkeen mennyt kysymään muilta apostoleilta neuvoa. Vasta vuosien kuluttua hän meni Jerusalemiin – ei ilmoittautuakseen esimiehille tai kysyäkseen heiltä neuvoa, vaan ainoastaan tutustuakseen niihin, jotka olivat apostoleita jo ennen häntä (Gal.1:16–18). Toisen kerran hän meni Jerusalemiin – ei siksi, että

siellä olisi ollut hänellä esimiehiä, vaan hän meni Herran käskystä, "ilmestyksen johdosta" (Gal.2:2).

Samaan johtopäätökseen tullaan tutkimalla Apt.15. Juudeasta tuli miehiä, jotka opettivat ympärileikkausta pelastuksen ehtona. Paavali ei mennyt Jerusalemiin siksi, että sieltä käsin olisi johdettu muita seurakuntia, vaan hän meni Jerusalemiin, koska ongelmatkin tulivat sieltä. Jerusalemin kokouksesta lähetettiin kirje, jolla apostolit ja vanhimmat halusivat sanoutua irti niistä vääristä opettajista, jotka olivat lähteneet heidän joukostaan. Kirjeessä pakanuudesta kääntyneitä kehotettiin karttamaan mm. epäjumalille uhrattua lihaa ja perusteluna käytettiin sitä, että kaikissa kreikkalaisissakin kaupungeissa oli juutalaisia fariseuksia eikä evankeliumin julistuksen haluttu joutuvan ristiriitaan Vanhan Testamentin kanssa (Apt.15:21). Tämä kirje oli ennemmin tiedoksianto kuin käskykirje, koska Paavali ei orjallisesti pitänyt kiinni kokouksen päätöksistä, vaan esim. roomalaiskirjeessä hän opettaa, että epäjumalille uhratun lihan syöminen on omantunnon asia. Käsittelin apostolien keskinäisiä suhteita näin perusteellisesti, jotta Jumalan sana kitkisi meistä pois kaikki paaviuden siemenet.

Apostolin virka ei siis toimi paikallisen seurakunnan organisaation sisällä, vaan laajemmalla tasolla, koko Kristuksen ruumiissa. Raamatussa puhutaan kunkin seurakunnan vanhimmista, mutta ei koskaan jonkun paikallisseurakunnan apostolista. Yhden kerran mainitaan Filippin seurakunnan apostoli Epafroditus, mutta asiayhteys paljastaa, että kyseessä oli vain tiettyä tarkoitusta varten rajattu ehkä tilapäinen lähetin tehtävä (Fil.2:25). Epafroditus oli seurakunnan lähetti (apostolos) ja auttaja, mutta vain Paavalin tarpeita varten. Jos apostoli asuu jollakin paikkakunnalla pysyvästi, hän ei ole siinä apostolin tehtävässä, vaan yhtenä seurakunnan vanhimpana. Ymmärtääkseni Pietari ja Johannes olivat Jerusalemin seurakunnassa vanhimpina muiden joukossa, koska he asuivat Jerusalemissa (1.Piet.5:1; 3.Joh.1), mutta kiertäessään Juudean seurakunnissa he eivät tehneet sitä vanhimpina, vaan apostoleina.

Apostoleilla ei ollut mitään virallista hallintavaltaa seurakuntiin, vaan he pystyivät käyttämään vain hengellistä auktoriteettiaan kehottamalla tai korkeintaan yhteistyössä paikallisten veljien kanssa. Jos seurakunta ei halunnut ottaa apostolia vastaan, ei tämä voinut ylittää seurakunnan tahtoa. Paavali ei voinut ryhtyä mihinkään esimiehen aseman antamiin virallisiin toimiin, kun kaikki aasialaiset olivat kääntyneet pois hänestä (2.Tim.1:15). Jos apostoli olisi ollut paikallisten seurakuntien johtaja, hänellä olisi ollut virallinen valta johtaa niitä, mutta näemme, että apostoli ei voinut ylittää seurakunnan valtaa.

KUNINKUUS VAI ALHAALTA PALVELEVA JOHTAJUUS?

Nykyinen seurakuntien hallinto ei useimmiten ole Jumalasta, vaan se on kopioitu maailmasta. Jeesus opettaa, että maailmassa kansojen ruhtinaat hallitsevat herroina alamaisiaan, mutta näin ei saa olla Jeesuksen seuraajien keskuudessa. Joka on johtaja, olkoon muiden palvelija ja joka on ensimmäinen, olkoon kuin orja (Matt.20:25-28). Mitä suuremman ja korkeamman tehtävän Jumala antaa, sitä alemmaksi hän painaa palvelijansa. Sama pätee myös toisinpäin. Mitä halvempi tehtävä, sitä suuremman kunnian Jumala antaa (1.Kor.12:24,25). Alkukielessä kunnia on *timé* = kunnia, maine, arvostus, tunnustus. Näin Jumala huolehtii, että jokaisen vaaka on tasapainossa eikä Kristuksen ruumiissa ole eripuraisuutta eikä syytä kateuteen.

Jos toisessa vaakakupissa on painava tehtävä, sitä on tasapainottamassa raskas alentaminen ja vaivan kärsiminen. Jos Herra antaa halpaarvoisen tehtävän, toisessa vaakakupissa on kunniaa, mainetta, arvostusta ja tunnustusta, jotka keventävät elämää. Apostolin kutsumus on vastuullisin ja painavin Hengen virka. Sen vuoksi kukaan muu Jumalan lapsi ei ole niin halveksittu ja hyljitty työnsä vuoksi kuin hän. Tällä en tarkoita niitä monia, joita elämä on runnellut ja jotka ovat sen vuoksi kipeitä ja alaspainettuja. Heitä Jumala haluaa lohduttaa ja parantaa. Tässä tarkoitan sitä kärsimystä, joka tulee palvelustyöstä ja asemasta Jumalan valtakunnassa. Lue 1.Kor.4:9–13 niin näet, millaisia ovat apostolin asemaan sisältyvät luontoisedut: "Kuin mikäkin maailman tunkio!" Vertaa siihen nykyisten piispojen, herätysliikkeiden johtajien ja paavien yhteiskunnallista asemaa ja sen tuomia etuuksia. Jumala itse huolehtii, että niiden vaaka pysyy tasapainossa, jotka hän tunnustaa Kristuksen ruumiiseen kuuluviksi.

Ihmisille ei kelvannut tämä Jumalan mielen mukainen johtajuus, vaan he halusivat johtajikseen ruhtinaita, jotka hallitsivat herroina ja käyttivät valtaansa maailman mallin mukaan. Tämä oli toisinto Vanhan Testamentin ajalta, jolloin Israel halusi itselleen kuninkaan, vaikka Jumala oli määrännyt, että tuomarit ovat kansan johtajina ja Jumala itse olisi heidän kuninkaansa (5.Moos.16:18). Silti kansa halusi itselleen kuninkaan, koska pakanakansoillakin oli sellainen (1.Sam.8:5). Herra varoitti, että kuninkaat tulisivat käyttämään hyväksi alamaisiaan ja lopulta koko kansa eksyisi seuraamaan epäjumalia kuninkaansa perässä. Mutta kansa vastasi: *"Ei, kuningas meillä pitää olla. Mekin tahdomme olla niinkuin kaikki muut kansat* " (jae 19). Kuningasjohtoisen mallin seurauksena Israel eksyi palvelemaan epäjumalia ja lopulta heidän luvattu maansa valloitettiin ja itse he joutuivat lähtemään sieltä Baabeliin.

Israel ei tuhoutunut varsinaisesti huonojen johtajien vuoksi, koska heitä oli niin tuomarien kuin kuninkaidenkin aikana. Syy tuhoutumiseen oli se, että ihmiset purkivat sen suojarakenteen, jonka Jumala oli antanut. Kuningasjohtoisessa mallissa kansa joutui huonojen johtajien armoille, kun taas aikaisemmin Jumala itse oli kansansa kuningas. Myöhemmin kansa tunnusti tehneensä – ei vain virheen, vaan synnin anoessaan itselleen kuningasta (1.Sam.12:19). Saman synnin tekivät kristityt ensimmäisten apostolien kuoltua. Enää ei riittänyt Jeesuksen opetuksen mukainen johtajuus, vaan kristityt sanoivat:

"Me haluamme piispan ja hänen keskusjohtoisen mallinsa, jotta seurakunnat säästyisivät hajaannukselta. Haluamme olla niinkuin ympäröivät kansat. Tahdomme päämieheksemme paavin niinkuin Rooman valtakunnassakin on keisari. Haluamme tämän päämiehemme asuvan Roomassa sijaitsevassa palatsissa kuten keisarikin. Haluamme temppeleitä ja kuvia jumalanpalveluksiamme varten niinkuin muidenkin jumalien palvelijoilla. Tahdomme myös jumalattaren, joka pitää sylissään lapsijumalaa monien muiden uskontojen äiti-lapsi-kultin mukaan. Haluamme työntekijät järjestämään kokouksiimme ohjelmaa, jota maallikot seuraavat. Niinkuin muidenkin temppeleiden jumalanpalveluksissa papit uhraavat uhreja, mekin haluamme jokaviikkoisen messu-uhrin ja papit, jotka uhraavat aina uudestaan Kristuksen ruumiin ja veren."

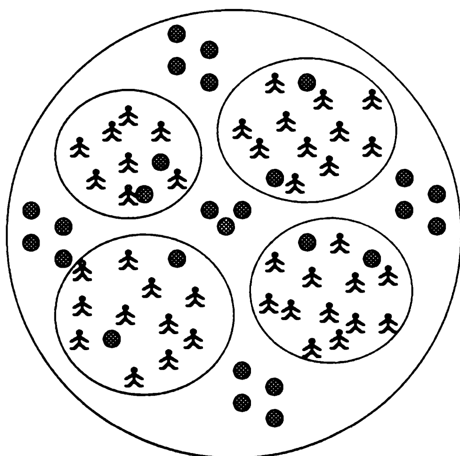
Paavalin sanat todella toteutuivat, että hänen lähtönsä jälkeen tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä. Tässä tilassa seurakunta on tänä päivänä.

3. Seurakunnan rakenteen korjaaminen ennalleen

3.1 Erottautuminen ja yhdistyminen

Nyt olemme nähneet, miten seurakunnan muurit pääsivät sortumaan ja palaamme takaisin omaan aikaamme. Kun Nehemia oli tehnyt yöllisen tutkimusretkensä muurin raunioille, hän alkoi valmistella sen korjaamista ennalleen. *"Tulkaa, rakentakaamme uudestaan Jerusalemin muuri, ettemme enää olisi häväistyksen alaiset." (Neh.2:17).* Meidänkään tehtävämme ei ole tuoda esille mitään uutta, vaan ikivanhaa, alkuperäistä. Emme rakenna uudenlaista seurakuntaa, vaan korjaamme sitä ennalleen alkuperäiseen tilaan. Suurimpia korjattavia asioita on uskovien oleminen yhtä, ei vain uskon ja puheiden tasolla, vaan käytännön yhteydessä ja rakkaudessa.

Kun Jumala yhdistää seurakuntaansa, hän ei käsittele ihmisiä joihinkin organisaatioihin kuuluvina, vaan yksilöinä. Jumalan sanasta ymmärrämme, että **hän ei halua yhdistää eri kirkkokuntia ja lahkoja**, koska ne ovat lihan tekoja. Pyhä Henki ei suostu operoimaan lihan teoilla muuten kuin kuolettamalla niitä ristin kautta. Sen sijaan Jumala kokoaa lapsiaan yhteen yksilöinä riippumatta siitä, mihin ihmisten rakentamaan organisaatioon he nimellisesti kuuluvat. Ekumeeninen liike puolestaan pyrkii yhdistämään eri kirkkokuntia ja sen työn tuloksena syntyy **kuvan 4** mukainen rakenne.

Kuva 4

Jopa monet vilpittömät uskovat ovat sokeita niin, etteivät näe, mitä ekumeeninen liike todellisuudessa on rakentamassa. Edes

kaikki ekumeenisen liikkeen palvelukseen valjastetut työntekijät eivät itsekään vielä näe, että liikkeen hengellisenä johtajana on paavi ja hän harrastaa ekumeniaa myös ei-kristittyjen kanssa. Tärkeimpänä yhdistävänä tekijänä huomispäivän ekumeniassa pidetään ihmisyyttä eikä Kristusta. Joko tietoisesti tai tietämättään paavi on johtamassa kehitystä kohti yhtä suurta maailmankirkkoa, johon kuuluvat "kristittyjen" lisäksi muslimit, hindut sekä shamanistiset ja animistiset uskonnot. Ei ole väliä, vaikka heillä ei ole Kristusta, vaan he tulevat kuulumaan samaan kirkkoon sen perusteella, että ihmisyys yhdistää heitä. Kristusta ei haluta korostaa, koska hänestä puhuminen vain loukkaisi ei-kristittyjä ja se hajottaisi ekumeenista liikettä. Vaikka liike korostaa ihmisyyttä, maailmankirkko alkaa tulevaisuudessa vainota todellisia Jeesuksen seuraajia. Maailmankirkko tulee juopumaan pyhien verestä.

Monet vilpittömät kristityt eksyvät, koska he eivät tunne Jumalaa. He eivät ymmärrä, että Jumala usein **erottaa** silloin, kun ihmiset haluaisivat yhdistää ja Jumala **yhdistää**, kun ihmiset haluaisivat erottaa.

Ihmisillä on luontainen taipumus jakaa ja repiä Kristuksen ruumista, mutta Jumalan työ etenee toiseen suuntaan: hän yhdistää. Ihmisillä on taipumus myös liittyä yhteen yhdeksi suureksi liikkeeksi, joka palvelee ihmisten itsekkäitä päämääriä ja niin tehdessään se toteuttaa saatanan suunnitelmia. Näin ihmiskunta ryhtyi yhdessä rakentamaan myös Baabelin tornia, mutta Jumala jakoi heidät erilleen. Sama Baabelin tornin periaate näkyy ekumeniassa, mutta Jumala kehottaa omiaan: *"Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä...* (2.Kor.6:14–18). Ihmisten pyrkiessä sekoittamaan kaikki yhteen Jumala haluaa pyhittää omansa eli erottaa heidät yhtä tarkoitusta varten: Seurakunnan tulee olla Kristusta rakastava ja hänelle uskollinen morsian, jonka hääpuvussa ei ole tahroja eikä ryppyjä.

Raamatun opettama seurakunta koostuu vain uskovista eivätkä he seurakunnan sisällä "kanna vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa", mutta yhtä paljon on syytä korostaa asian toista puolta. On uskovia, jotka eristäytyvät maailmasta menemällä luostariin tai katkaisemalla ystävyyssuhteet ei-uskoviin. Mutta jos haluamme olla Jeesuksen seuraajia, hän vie meidät sinne, missä hän itsekin kulki ja eli. Hän johtaa meidät sinne, missä ihmiset elävät, tekevät työtään ja ovat harrastustensa parissa. Kuvittele, millainen Jeesuksen piti olla, jotta hän onnistui saamaan uskonnollisilta ihmisiltä haukkuma- tai kunnianimen "Syntisten Ystävä"! Jos haluamme viedä evankeliumia eteenpäin, meidänkin on oltava syntisten ystäviä. Tässä vihkossa käsittelen kuitenkin vain seurakunnan sisäistä elämää ja rakennetta ja siinä ei ole mitään sekoitusta uskovien ja ei-uskovien kesken.

Millä kirkko perustelee sitä, että siihen kuuluu myös ei-uskovia? Perusteluna käytetään mm. Jeesuksen vertausta nisusta ja lusteesta Matt.13:24–30. "Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti." Näin uskovat ja ei-uskovat kasvavat samassa pellossa eli kirkossa. Mutta mikä on tämä pelto? Jeesus itse selittää jakeessa 38, että pelto on maailma. Huomasitko: pelto on maailma! Näin teologit tietämättään todistavat, että kirkko ei ole kristillinen seurakunta, vaan maailma! Kristillinen seurakunta sen sijaan on pelkästään uskovista koostuva ulos-kutsuttujen joukko, jotka on ristiinnaulittu maailmalle ja maailma heille (Gal.6:14). Kirkon sisällä on paljon yksittäisiä eläviä uskovia ja uskovien ryhmiä (soluja, rukousryhmiä, raamattupiirejä jne.), mutta kirkko on laitoksena maallinen instituutio niinkuin valtio ja kirkollinen seurakunta kuin kunta. Raamatun tarkoittama seurakunta on sensijaan aivan muuta.

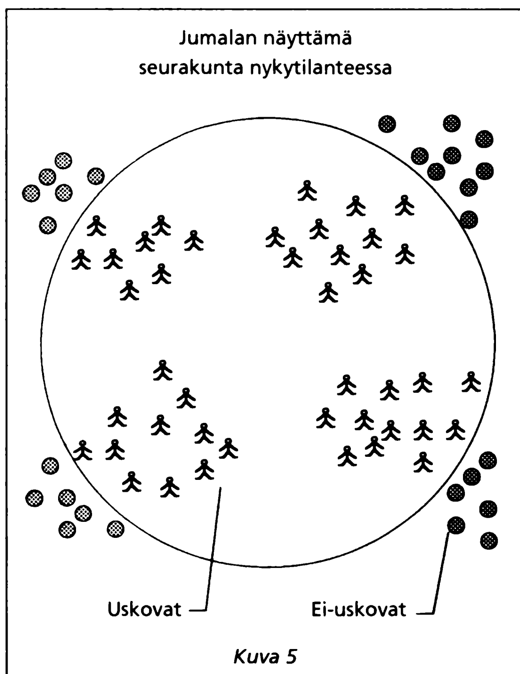
On tärkeää löytää Jumalan sanan mukainen terve tasapaino erottautumisen ja yhdistymisen kanssa. Uskovilla ei pitäisi olla mitään tekemistä lihan tekojen kanssa eikä uskonnollisten rakennelmien kanssa, jotka on pystytetty ihmisvoimin eikä Jumalan sanan mukaan. Sellaisesta meidän tulee erottautua, mutta Kristuksen seurakuntaa ei saa jakaa eikä repiä. Jeesus oli kova uskonnollisille, mutta lempeä syntisille. Jumala tuo koko ajan keskuuteemme rikkinäisiä ja runneltuja ihmisiä, joiden elämä on täynnä syntiä ja joiden opinkäsitykset ovat kaikkea muuta kuin Raamatun mukaisia, mutta he kaipaavat Jeesusta Vapahtajaksi. Juuri sellaisia varten Jeesus tuli. Heitä meidän tulee hoitaa Jeesuksen rakkaudella ja vähitellen opettaa heille askel kerrallaan, miten Jeesusta seurataan. Opettaminen vaatii suurta kärsivällisyyttä. Puhumme kyllä kauniisti Kristuksen seurakunnan yhteydestä ja jakamattomuudesta, mutta mikään ei koettele palvelustyötämme niin tehokkaasti kuin ne veljet ja sisaret, jotka vastustavat meitä. Silloin koetellaan, perustuuko seurakuntayhteytemme samanmielisyyteen vai Kristukseen.

Tasapainon vuoksi korostan jälleen, että silloin toista uskovaa on varoitettava ja ojennettava, jos hän ei suostu "vaeltamaan Hengessä" Herralle kuuliaisena, mutta on erotettava, onko kyse tottelemattomuudesta vai eikö Jumala ole vielä tehnyt jotakin asiaa ajankohtaiseksi. Jos me olemme vaeltaneet jo 10 km ja joku ottaa vasta ensimmäisiä askeleita, meidän ei pidä odottaa häneltä niiden asioiden omaksumista, joiden eteen Herra vie hänet vasta myöhemmin. Pyhä Henki on jokaisen varsinainen opettaja emmekä me voi opettamisessamme kiirehtiä suuren Opettajamme ohi. Jeesuskaan ei voinut tehdä tai päättää itsenäisesti mitään, vaan hän oli kaikessa riippuvainen Isästä. Jeesus pystyi tekemään vain ne teot, jotka hän näki Isän tekevän ja vain ne päätökset, jotka hän

kuuli Isän puhuvan (Joh.5:19, 30). Jos Herramme oli näin riippuvainen lähettäjästään, me olemme vielä enemmän.

Ratkaisu seurakunnan hajanaisuuteen

Miten pääsemme nykyisestä hajaannuksesta alkuperäiseen yhden seurakunnan tilaan? Vastaus on erittäin yksinkertainen ja se voi toteutua tällä hetkellä lukiessasi näitä rivejä. Mitä on usko? Se on sen hyväksymistä, mitä Jumalan sana sanoo ja elämistä käytännössä sen mukaan, vaikka sitä ei näe (Hebr.11:1). Uskotko, mitä Jumalan sana sanoo uskovien yhteydestä ja seurakunnan ykseydestä? Se ei toteudu joskus kaukana tulevaisuudessa, vaan se on totta tällä silmänräpäyksellä. Ojenna elämäsi ja toimintasi sen totuuden mukaan. Ala elämään tästä hetkestä alkaen Jumalan piirustusten mukaisessa seurakunnassa. Päästäksesi siihen sinun ei tarvitse nyt lähteä jostakin yhteisöstä ja liittyä johonkin toiseen, vaan riittää, että annat Jeesukselle täydet valtuudet päättää elämästäsi. Sitoudu seuraamaan Jeesusta ilman mitään ehtoja tai varauksia. Sano se hänelle ja muista joka aamu herätessäsi tämän jälkeen, että se hetki oli käännekohta. Ennen sitä hetkeä olit oman elämäsi herra. Aamuisin herätessäsi puit itsesi ja kuljit, minne itse halusit, mutta tämän jälkeen vain ojennat kätesi Jeesuksen puoleen joka tilanteessa ja hän pukee sinut ja vie sinne, mihin ehkä itse et haluaisi, mutta johon Jeesus haluaa viedä sinut (Joh.21:18). Tämä tie johtaa ikuiseen elämään, joka on kaiken onnellisuuden täyttymys.

Kuva 5

Kristuksen seurakunta ei koostu eri kirkkokunnista, herätysliikkeistä tai pienemmistä yhteisöistä,

vaan uudestisyntyneistä yksilöistä (**kuva 5**). Jopa monissa ns. uskovien seurakunnissa myönnetään nykyään, että kaikki heidän jäsenensä eivät ole henkilökohtaisesti tulleet uskoon. Jumala itse on piirtänyt seurakuntansa rajat. Sisällä ovat uudestisyntyneet ja ulkopuolella ovat ne, joissa ei ole Kristuksen Henkeä. Kun Herra katsoo seurakuntaansa nykytilanteessa, hän ei katso siinä olevia kirkkokuntarajoja, koska ne ovat vierasta materiaalia Kristuksen ruumiissa. Kun katsomme paikkakuntamme seurakuntaa Pyhän Hengen valaisemilla silmillä, näemme Jumalan lapset yksilöinä ilman erottavia väliseiniä, mutta samalla huomaamme, kuinka kaukana uskovat ovat toisistaan.

Vaikka nykyinen tilanne paikkakunnallasi näyttää **kuvan 3** mukaiselta, katso uskon silmillä niin näet seurakunnan sellaisena kuin Jumala sen näyttää (**kuva 5**). Ensin tulee aina näky ja usko ja vasta sen jälkeen muutos tulee silmin nähtäväksi. Uskon kautta kukistetaan valtakuntia, pidetään vanhurskautta voimassa ja koetaan lupauksien toteutumista (Hebr.11:33) ja uskon kautta myös seurakunta rakentuu.

3.2 Kristuksen ruumiin solurakenne

Miten seurakunta voi toimia suuressa kaupungissa, jossa on tuhansia uskovia? Katsomme mallia Raamatusta. Paavalin aikana Rooma oli hyvin suuri kaupunki, mutta silti siellä oli toimiva seurakunta. Miten se oli mahdollista, vaikka Uuden Testamentin aikana kristityillä ei ollut kirkkoja eikä keskusjohtoisuutta? Roomalaiskirjeen viimeisessä luvussa näemme mielenkiintoisen väläyksen Rooman seurakunnan rakenteesta.

1.) "Tervehdys Priskalle ja Akylaalle, työkumppaneilleni Kristuksessa Jeesuksessa ja seurakunnalle, joka kokoontuu heidän kodissansa." (Room.16:3–5).

Akylas ja Priska olivat aviopari, joka oli antanut kotinsa Jeesuksen käyttöön. He olivat kiertäviä käsityöläisiä ja ammattinsa vuoksi he joutuivat muuttamaan usein kaupungista toiseen, mutta missä tahansa he asuivat, siellä he avasivat kotinsa ovet paikallisille uskoville. Heidän kodissaan kokoontuva pienoisseurakunta oli osa Roomassa olevaa Jumalan seurakuntaa, jolle roomalaiskirje oli osoitettu.

2.) "Tervehdys Asynkritukselle, Flegonille, Hermeelle, Patrobaalle, Hermaalle ja veljille, jotka ovat heidän kanssansa." (Room.16:14).

Tässä Paavali mainitsee viisi miestä, jotka ilmeisesti olivat jonkin veljespiirin johtajina. Todennäköisesti tämän ryhmän koko oli vähintään kymmenen. Viisi veljeä paimensi tätä ryhmää ja yhdessä he olivat osa suurempaa Rooman paikallisseurakuntaa.

3.) "Tervehdys Filologukselle ja Julialle, Nereukselle ja hänen sisarelleen ja Olympaalle ja kaikille pyhille, jotka ovat heidän kanssansa." (Room.16:15).

Filologus ja Julia olivat todennäköisesti aviopari, koska heidät mainitaan yhdessä. Seuraavaksi mainitaan mies nimeltä Nereus ja hänen sisarensa sekä viidentenä Olympas -niminen mies. Nämä mainitut viisi henkilöä muodostivat tämän ryhmän ytimen, jonka ympärillä oli suurehko joukko nimeltä mainitsemattomia pyhiä. Tämä oli kolmas ryhmä, osasto tai solu Rooman seurakunnassa.

Näiden kolmen ryhmän lisäksi Paavali lähettää terveisiä kolmelle työparille, joista kaksi on miehiä ja kolmannessa ovat naiset nimeltä Tryfaina ja Tryfosa. On mahdollista, että kunkin työparin keskuudessa kokoontui myös muita uskovia. Sitten Paavali lähettää terveiset myös kolmelle perhekunnalle. Lisäksi mainitaan erikseen kuusi miestä ja kaksi naista. Emme tiedä tarkalleen, kuinka monta uskovaa Rooman seurakunnassa oli, mutta roomalaiskirjeen tervehdykset koskivat arviolta ainakin 100 henkilöä.

Nykyään ihmiset järjestäisivät 100 hengen seurakunnan toisella tavalla. Heidät koottaisiin yhteen rukoushuoneeseen, jossa olisi yksi paimen ja hänen lisäkseen puhujia olisi ehkä viisi. Yhdeksän olisi kuorossa ja 85:n tehtävänä olisi istua penkissä ja seurata järjestettyä ohjelmaa, mutta käytännössä vain 30 jaksaisi tulla paikalle. Muut jäisivät kotiin, koska he ovat useimmiten joutuneet lähtemään tilaisuuksista yhtä väsyneinä ja tyhjinä kuin olivat sinne tullessa. Turhautuneisuus vain on lisääntynyt. Vaikka työntekijät tekevät parhaansa, he palavat loppuun riittämättömyyden paineen alla ja heidän väsymyksensä vuoksi tilaisuudet käyvät entistä kuivemmiksi. Kerätyistä lahjoituksista suurin osa menee rukoushuoneen velkojen maksuun ja itseasiassa velkataakka on se, joka johtaa seurakunnan toimintalinjaa eikä Pyhä Henki. Toiminnan on pakko olla sen suuntaista, että tilat saataisiin täytettyä ihmisillä, jotta tilojen ylläpitoon tulisi lisää maksajia.

Kun Uuden Testamentin aikana Pyhä Henki sai organisoida 100 hengen seurakunnan, hän järjesti heidät soluiksi, työpareiksi, työryhmiksi sekä kodeissa tai joskus myös julkisissa tiloissa kokoontuviksi ryhmiksi. Seurakuntayhteydessä elettiin siellä, missä ihmiset muutenkin elivät arkista elämäänsä ja uskovat menivät Jeesuksen todistajina sinne, missä Jeesusta tarvitsevat ihmiset olivat. Uskovien yhteys toimi muulloinkin kuin kerran viikossa ja muissakin yhteyksissä kuin järjestetyissä tilaisuuksissa. Veljet ja sisaret kohdattiin kasvoista kasvoihin eikä istuen peräkkäin penkeissä.

Uskovien kokoontumiset olivat 1.Kor.14:26 mukaisia. Jumalan elävä sana vaikutti keskinäisen jakamisen ja vuorovaikutuksen kautta. Kokoontumiset eivät olleet ohjelmatilaisuuksia, vaan toinen toisensa rakentamisen paikkoja. Seurakunnan normaalit kokoukset eivät olleet saarnatuolikeskeisiä, joissa yksi puhui pitkään ja muut kuuntelivat pas-

siivisina. Jumalan sanan jakaminen toteutui useiden kautta spontaanisti Hengen johdossa. Jos jonkun profeetan julistaessa toinen sai ilmestyksen, äänessä olevan piti vaieta, jotta toinen saattoi jatkaa. Voisi luulla, että sellaiset kokoontumiset olivat sekavia, mutta missä Pyhä Henki saa nykyäänkin johtaa, siellä useista pienistä palasista koostuva keskinäinen jakaminen muodostuu hämmästyttävän ehjäksi kokonaisuudeksi, jossa ihmiset virkistyvät, rakentuvat, vahvistuvat ja saavat lohdutusta.

Ne Uuden Testamentin aikaiset kokoontumiset, joissa yksi mies puhui pitkään ja muut kuuntelivat, eivät olleet seurakunnan tavallisia keskinäisiä kokoontumisia, vaan ne olivat erityistilanteita. Niissä tapauksissa kiertävä julistaja esim. apostoli oli tullut väliaikaisesti paikkakunnalle. Näin esim. Trooaan seurakunnassa Paavali puhui puoliyöhön saakka ja muut kuuntelivat (Apt.20). Ollessaan Efesossa kaksi vuotta hän ei pitänyt päivittäin pitkiä saarnoja, vaan hän "piti joka päivä keskusteluja" (Apt.19:9).

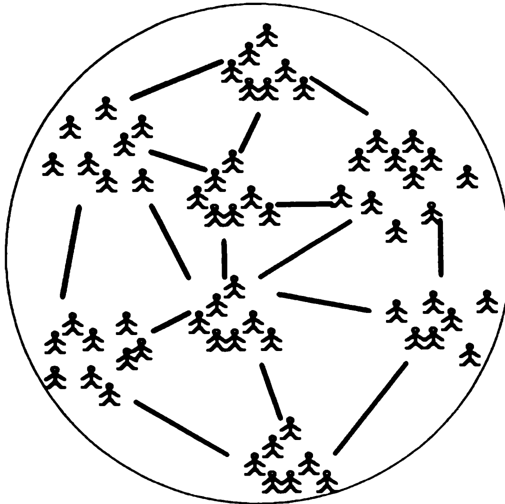
Kun kiertävää työtä tekevä Herran palvelija tulee paikkakunnalle, Jumala saattaa hänen kauttaan auttaa seurakuntaa pääsemään huomattavasti eteenpäin. Ne tilanteet ovat koko seurakunnan varustamista palveluksen työtä varten, mutta ne ovat erikoistilanteita. Seurakunnan jokapäiväinen elämä ei voi olla näiden kokousten varassa, koska yksilöiden rakentuminen tapahtuu keskinäisen vuorovaikutuksen kautta. Siinä jokainen voi olla antajana ja vastaanottajana.

Jumala on luonut kaikkiin luomakuntansa kasveihin, eläimiin ja ihmisiin solurakenteen ja sen vuoksi ne ovat hyvin elinvoimaisia. Samanlaisen solurakenteen hän on antanut myös seurakuntaan. Seurakuntaruumis kasvaa useiden ryhmien ja solujen kautta. Seurakunnan yhteen liittyminen yhdeksi kokonaisuudeksi tapahtuu jäseniä ja ryhmiä yhdistävien jänteiden avulla. (Ef.4:16). Tuloksena on Pyhän Hengen organisoima keskinäisen yhteyden ja rakkauden verkosto (**Kuva 6**).

Kun meidän päivinämme Herra organisoi seurakuntansa toimimaan useina soluina ja ryhminä, jotka kokoontuvat kodeissa, rukoushuoneissa tai muissa tiloissa, kunkin ryhmän pitää antaa toimia niinkuin Herra johtaa, mutta ne eivät ole toisistaan irrallisia seurakuntia, vaikka ne usein toimivat kuin seurakunnat pienoiskoossa.

Monilla paikkakunnilla kehitys etenee seuraavalla tavalla. Aluksi syntyy erillisiä uskovien ryhmiä niistä, jotka haluavat lähteä ulos eksytyksen keskeltä. Näin myös ensimmäiset juutalaisten ryhmät, jotka palasivat pakkosiirtolaisuudesta, menivät aluksi kukin omaan kaupunkiinsa (Esra 2.1). Jumala ensin vie omansa ulos sekaannuksen keskeltä ja sen jälkeen hän kokoaa omansa yhteen. *"Kun ... israelilaiset jo olivat kaupungeissa, kokoontui kansa yhtenä miehenä Jerusalemiin." (Esra 3:1).* Tämä on toinen vaihe. Sen lisäksi, että jokainen keskittyy rakentamaan sitä seurakunta-

Seurakunnan solurakenne

Kuva 6

yhteyden muotoa, johon Jumala on kunkin asettanut, on nyt aika kokoontua rakentamaan paikkakunnan yhteistä "Jerusalemia"

Miten sitten seurakunnan sisäisessä toiminnassa tehdään ero näiden eri solujen kesken? Raamatullinen tapa ei ole antaa kullekin ryhmälle nimeä, vaan erottelu tehdään henkilöiden mukaan: **"aviopari ja heidän kodissaan kokoontuva seurakunta"** tai **"sen ja sen niminen henkilö ja kaikki uskovat, jotka ovat heidän kanssaan".** Tämä saattaa tuntua pikkutarkalta, mutta tämä periaate on kirjoitettu Raamattuun tietyn tarkoituksen vuoksi. Nimien antaminen ryhmille on askel kohti Kristuksen ruumiin repimistä.

Kun Pyhä Henki saa avata silmämme niin, että huomaamme olevamme osa yhtä ja ainoaa paikkakuntamme seurakuntaa, törmäämme joihinkin ongelmiin. Tapaat monia uskovia, jotka haluavat olla vain oman kirkkokuntansa tai lahkonsa jäseniä eivätkä he pidä sinua samaan seurakuntaan kuuluvana. Heidän sanansa eivät muuta asiaa miksikään. Siitä huolimatta Jumala lukee heidät kuuluviksi yhteen seurakuntaan kaikkien pyhien kanssa. Vaikka joku Herran oma ei halua olla yhteydessä sinun kanssasi eikä hän ehkä edes tunnusta sinua Jumalan lapseksi, silti te molemmat olette Herran omia.

On syytä tarkentaa, että Jumala pitää seurakuntaan kuuluvina vain niitä, joissa on Kristuksen Henki. Jumalan lapseksi ei tulla siten, että alkaa nimittää itseään uskovaiseksi, vaan hänen omakseen tullaan syntymällä Pyhästä Hengestä. Se tapahtuu uskomalla Jeesukseen, Vapahtajaan, joka on elävä persoona. Hänen kohtaamisensa kautta ihminen syntyy Pyhästä Hengestä. (Joh.3:3-21). Jos joku itseään uskovaksi nimittävä henkilö ei todellisuudessa seuraa Jeesusta, ei tällaisessa ihmisessä ole Kristuksen Henkeä eikä hän sen vuoksi kuulu seurakuntaan.
Korinttolaiskirjeessä Paavali erittelee kolme eri ihmisryhmää: *"Jos nyt koko seurakunta kokoontuisi yhteen ja sinne tulisi opetuksesta tai uskosta osattomia ..." (1.Kor.14:23).* Tässä on näkyvissä kolme ryhmää:

Koko seurakunta eli kaikki paikkakunnalla olevat Herran omat, jotka olivat tekemisissä toistensa kanssa, koska he pystyivät tulemaan yhteen. Tämän lisäksi Korintossa oli kaksi muuta ihmisryhmää.

Uskosta osattomat eli ne ihmiset, jotka eivät uskoneet Jeesukseen.

Opetuksesta osattomat (kreikaksi *idiotes*) eivät olleet ei-uskovia, koska ne erotetaan toisistaan: Opetuksesta tai uskosta osattomat. Sana *idiotes* tarkoittaa oppimatonta, taitamatonta tai henkilöä, jolta puuttuu hengelliset lahjat. Kyseisessä Raamatun kohdassa heitä ei lasketa kuuluviksi tähän seurakuntaan, joka tulee yhteen. Ymmärrän tämän siten, että he saattoivat olla yksinäisiä kristittyjä, jotka eivät vaeltaneet toisten uskovien kanssa. He eivät käytännössä eläneet seurakunnassa. Nämä olivat opetuksesta osattomia joko siksi, etteivät he vielä tienneet joitakin perusasioita tai he vastustivat opetusta.

Myös uskosta ja opetuksesta osattomat saattoivat tulla seurakunnan kokoontumisiin, mutta he eivät voineet päästä sisälle seurakunnan elämään, koska se tapahtui Pyhässä Hengessä. He eivät ymmärtäneet Hengen toimintaa armolahjojen kautta, koska toiset heistä olivat vielä erossa Jumalasta ja toiset olivat ehkä kuin Efeson uskovat, jotka eivät olleet kuulleetkaan Pyhästä Hengestä. Seurakunnan piti ottaa kokoontumisissaan huomioon nämä ihmisryhmät siten, että Jumalan sana tulisi esille ymmärrettävällä tavalla. (1.Kor. 14:23-25).

Me pidämme sylin avoinna kaikille, joissa on Kristuksen Henki ja ymmärrämme kuuluvamme samaan seurakuntaan, vaikka saisimme osaksemme torjuntaa. Emme voi väkisin muuttaa toisia. Parhaiten voimme auttaa heitä löytämään oikean näkökulman rakkaudella ja kärsivällisellä opetuksella. Ei Herra ole lähettänyt meitä ensisijaisesti julistamaan seurakuntaa, armolahjoja, kastetta tai muitakaan asioita, vaan meidän tulee keskittyä julistuksessa Kristukseen, hänen persoonaansa ja hänen lunastustyöhönsä. Kun keskitymme tähän keskeiseen ja itsekin olemme julistuksemme näköisiä, sen seurauksena ihmisille avautuvat nämä muutkin Raamatun totuudet. Toisille ne eivät avaudu koskaan ja sille

emme voi mitään. Siunaamme sekä ystäviä että vastustajia ja jätämme kaikki Jumalan käsiin. Missä julistustamme Kristuksesta ja Raamatun opetusta vastustetaan itsepintaisesti, siellä pyyhimme tomut jaloistamme ja olemme vapaat kulkemaan eteenpäin.

Luettuani **Yksi seurakunta**-vihkon tekstin, tuntui kuin kauan samealla ja saastuneella vedellä kiusattu, janoinen ja pahoinvoiva, olisi saanut juoda kirkasta, puhdasta vettä. Kun luin toisen ja kolmannen kerran, tuli oloni vieläkin paremmaksi: tunsin puhdistavaa ja parantavaa vaikutusta. Kiitin Jumalaa tästä sanomasta, jonka selkeämpää ilmenemistä seurakunnan julistuksessa olin kauan kaivannut.

Vihkon sanoma vie meidät todellakin seurakuntakysymyksessä **takaisin Sanaan.** Siinä osoitetaan hyvin selkeästi ja raittiisti, mikä on Jumalan seurakunta. Myös nykypäivän sekaannuksen keskellä elävä etsijä voi luettuaan ymmärtää, että seurakunta ja ihmisten rakentamat uskonnolliset järjestelmät ovat eri asioita.

Saakoon monet tulla siunatuiksi tällä sanomalla tässä kokoamisen ajassa.

Pentti-veli